♦bloc-notes♦

Pe marginea ultimelor întâlniri internaționale

SPORTUL în slujba amiciției dintre popoare

Zilele trecute s'a desfășurat în fața a 40.000 spectatori întrecerea sportivă dintre echipele naționale de football ale Cehoslovaciei și României, iar Duminică, teamurile naționale de rugby ale Italiei și României s'au întâlnit într'un match internațional.

Ambele manifestări sportive cari au avut loc în București s'au bucurat de o numeroasă asistență, înțelegătoare și demnă, iar jocul a fost cu adevărat «fair« desfășurându-se într'o ținută cavalerească, care a avut darul să impresioneze mulțimea.

Dar ceia ce a încununat aceste impozante manifestări sportive este faptul că ele au fost onorate de către Inaltul Sportiv al Țării, Ințelegătorul și animatorul tineretului român, M. S. Regele Carol II.

Este dela sine înțeles cât de puternic au fost impresionate echipele, cari urmărind, fiecare, finalul întrecerei, au întâlnit ca Inalt Patron pe Regele țării.

Și așa fiind o apropiere remarcabilă se făurește în acest chip, prin ajutorul sportului.

Acei care priveau cu scepticism viitorul sportului românesc, trebue să-și modifice părerile și să vadă odată cu noi că țara noastră s'a ridicat la nivelul sportivității celorlalte națiuni fruntașe ale Europei.

Iar prin aceasta, amiciția între popoarele ai căror reprezentanți se întâlnesc pe stadion, se strânge și se aprofundează.

E un bun câștigat, care nu trebue trecut cu vederea, ci dimpotrivă trebue să fie cultivat, pentrucă alături cu alte manifestări din alte domenii, totul să se închege în vederea amiciției între națiuni.

C. MORȚUN.

Antrenorii în Rusia Sovietică

Antrenorii de educație fizică din Rusia Sovietică urmează cursurile speciale ale unui institut superior. Acest institut formează trei feluri de educatori:

1) profesorul specializat în educație fizică, a cărui sarcină este de a preda lecțiuni în școlile statului.

2) antrenorul, care are aceiași însărcinare în cadrul cluburilor sportive.

3) antrenorul propriu zis, care este un fel de director al sportului.

Toți acești educatori sunt tot timpul sub controlul statului.

Critică... sportivă

— *Drept să-ți spun, nici un a nu-mi place ca Greta Garbo!...* (The Humorist — Anglia)

D. general Gabriel Marinescu, subsecretar de Stat la ministerul de interne și prefect al Poliției Capitalei, este un vechiu și verificat sportiv.

La început, a manifestat o preferință certă pentru rugby. Pe vremea când era doar prefect, d. gen. Marinescu a fost de mare și recunoscut ajutor pentru nevoile rugbyului.

Apoi, cartea sa de vizită s'a îmbogățit cu încă un titlu: Subsecretar de Stat la ministerul de interne.

De când a devenit, ca să zicem așa, poli-titrat, d. gen. Marinescu și-a singularizat preferințele sportive: s'a dedicat — în exclusivitate — footballului.

Se interesează și de celelalte sporturi. S'ar putea spune, mai precis, că și celelalte sporturi se interesează de d-sa. Actuala pasiune sportivă a d-lui general Prefect și Subsecretar de Stat este însă footballul.

Dovadă, că Dumineca — deși se juca în Capitală un gogeamite match de rugby, România — Italia, d. gen. Marinescu a fost zărit, tot la... football. Aproape ascuns în loja oficială a clubului Venus, urmărind atent «palpitantul» match F. C. Rapid — Iahn, și căznindu-se să-și încălzească supa interesului pentru acest match... epocal, făcând o oarecare galerie pentru Iahn.

— Haide Iahn!...

Treptat, d. gen. Marinescu a devenit din ce în ce mai amical cu echipa pe care o susținea:

— Haide Iahn!...

— Haide Iahne!...

— Haide mă Iahne!...

Până a ajuns la o formulă neașteptată și savurată.

— Hai Iahne!...

— Hai Ioane...

— Ioane?... s'au mirat, râzând câțiva oficiali. Nu-i mai ziceți «Iahne»?

— Nu!... a decretat d. general Gabriel Marinescu. Naționalismul sportiv impune și schimbarea numelor. Prin urmare, «haide Ioane!...» nu «haide Iahne!...»

*

Un confrate care are (vorba vine!...) redacții pe toate meridianele mapamondului, a aflat înaintea noastră, că Toma Aurel a părăsit New-Yorkul și s'a întors la Paris.

Succesul acesta a fost sărbătorit (la «Modern» și la «Bagdad»), precum și în coloanele confratelui, cu redacții la Paris, la Londra, la Mizil și la New-York.

Noi, care nu avem redacții la New-York, am primit firește, știrea plecării lui Toma Aurel din America, cu oarecare întârziere.

Dacă n'avem redacție la New-York ce să facem?...

Se întâmplă însă, că confratele cu redacție la New-York, deși are acolo o redacție, a aflat la timp că Toma Aurel a plecat în Europa... (ceiace este foarte important), dar n'a aflat că înainte de a pleca din America, Toma Aurel a mai susținut un match, pe care l-a câștigat (ceiace, bine înțeles, nu este chiar atât de important, ca.... plecarea lui Toma, spre Europa).

Noi, care n'avem redacție «p'acolo», am aflat abia eri (din «L'Auto») de al patrulea match al lui Toma Aurel, în America. Il anunțăm azi, în altă parte a ziarului.

Dar confratele cu redacție în sud-nordul New-Yorkului (care este dar nu există, sau e dar nu se vede și fiindcă e — ca să zicem așa — după «altă lume», anunță știri la București prin... spiritism), cum dracu n'a aflat la timp de acest al patrulea match, al lui Toma Aurel?...

Ori, poate, n'a găsit știrea aceasta suficient de importantă?...

Castor

De prin lume adunate

REDUCERILE PE CAILE FERATE IN FRANȚA

Comitetul național al sportului francez studiază un proect foarte interesant, pentru a da curs diferitelor reclamațiuni ce i-au fost adresate în legătură cu reducerea pe căile ferate pentru sportivi.

Numeroase societăți sportive au cerut forului suprem al sportului francez să intervină la conducerea căilor ferate, pentru a obține o reducere de 50 la sută asupra tarifului.

Nereușind cu tratative directe, comitetul național a hotărât să cumpere, în bloc, un mare număr de kilometri pe întreaga rețea feroviară franceză — care să corespundă deplasărilor necesare echipelor, în toate domeniile sportive. C. N. S. va revinde apoi federațiunilor acești kilometri.

Inchipuiți-vă sarcina oficialului însărcinat cu calcularea numărului de kilometri necesari cluburilor, în decursul unui an..

FINALA CUPEI FRANȚEI

D. Lebrun, președintele republicei franceze a acordat patronajul său finalei Cupei Franței, (football) care va avea loc la 9 Mai, pe stadionul olympic din Colombes, între F. C. Sochaux și Racing Club Strasbourg.

D. Lebrun va înmâna căpitanului echipei câștigătoare, cupa.

NUNTA IN AJUN DE FINALA

Carter, cunoscutul internațional englez și jucător în echipa Sunderland, care s'a calificat pentru finala Cupei Angilei, își va celebra cununia în ajunul finalei.

La nuntă vor fi invitați toți jucătorii. Cheful va avea însă loc după finală. Dacă Sunderland va câștiga, banchetul de nuntă va fi oferit de club.

BOALA LUI CALIGARIS

Celebrul internațional Caligaris — fundașul echipei naționale italiene de football — este grav bolnav. După ultimele știri primite, starea lui Caligaris s'a înrăutățit. Caligaris își trăește ultimele zile.

TURUL ITALIEI

In turul ciclist al Italiei va participa anul acesta și o echipă italiană, formată din italieni stabiliți în străinătate.

Echipa aceasta va fi formată din Cimatti, Morelli, Malmesi, Bertola și Nello.

MATCHUL CEHOSLOVACIA—ROMANIA A FOST FILMAT

Matchul care s'a desfășurat la 18 Aprilie între Cehoslovacia și România, a fost filmat de un număr mare de reporteri cinematografici și poate fi văzut la cinematografele «Capitol» și «Roxy», în programul actual și de sărbătorile Paștelui.

RUGBYȘTII

Mărculescu

Matchul de rugby Italia—România, care s'a disputat Duminică, a însemnat o adevărată mană cerească de spectatori în tezaurul sărăcăcios al rugbyului.

Dar — după cum spuneam și eri — dacă acești noui spectatori — poate viitori adepți ai acestui sport — au venit cu tot entuziasmul să aplaude, nu au venit cu tot entuziasmul să aplaude, nu au știut când să facă acest lucru, căci majoritatea spectatorilor veniți să încurajeze culorile românești, erau... chinezi în materie de rugby.

Deaceea, o «cafeluță» cu... misterioșii rugbiști este — credem — binevenită.

I-am găsit pe toți la un loc, la banchetul — inevitabilul banchet — care a avut loc Duminică seara.

In ce ne privește, nu prea suntem mari competențe în materie de rugby. Dar specialiștii în acest domeniu susțineau că echipa noastră n'a avut «condiție».

Mărturisim că nu împărtășim această părere, căci «naționalii» noștri, se simțeau atât de bine, încât ar mai fi găsit suflul necesar pentru... patru banchete.

Primul care a deschis vorba, a fost, evident, Eustațiu Mărculescu, specialist în... «deschideri».

In matchul de Duminică, deși cel mai mic ca statură, prin postul său care i-a permis să fie veșnic în atenția tuturor, Mărculescu a fost «numărul de senzație» al partidei.

Intr'adevăr No. 7, pe care-l purta Mărculescu, a provocat curiozitatea generală.

— D-le Mărculescu, dar te băgai printre picioarele italienilor, nu glumă. Dece nu ești mai prudent, căci poate să te lovească?

— N'am nici o emoție, nu fiindcă sunt un temerar, dar noi ăștia micii suntem invulnerabili ca Siegfried din Niebe-lungii...

In discuția care s'a încins în doi, sare și Nicușor Tanoviceanu, care ne povestește râzând:

«Gogoloi»...

— Ce spuneți ce filo-italian a devenit Gogoloi? («Gogoloi e fratele lui, Nicu Tanoviceanu). Cu câteva zile înainte de au venit italienii, nevastă-sa, care e italiancă, l-a obligat să fredoneze de trei ori pe zi — dimineața, la prânz și la culcare — Giovinezza, iar trei zile în șir a mâncat numai macaroane.

— Dar «galerie» pentru cine a făcut?

— A țipat pentru italieni până n'a mai putut, căci soția, care era lângă el, l-a avertizat: «Dragă Gogoloi, să nu-mi faci nici o concesie, te rog să strigi din toată inima». Și bietul Gogoloi a țipat din toată inima, de ți se rupea inima când îl auzeai...

Sf. Gheorghe

Singurul jucător care are remușcări e Gică Ionescu. E dezolat că n'a putut «da mai mult»:

— Mare ghinion am avut că matchul a avut loc la o zi după Sfântul Gheorghe...

— Ce-are-a-face — insinuează un coleg de masă — dacă te-ai... cântărit de Sf. Gheorghe.

— S'a cântărit, dar a fost mai mare... ocaua decât daraua, intervine Florea.

Dintr'un colț a pornit o voce. E Fănică Bârsan, care, în ciuda fizicului său, e un băiat «subțire». Fănică mormăe supărat:

— Ne așteptam să-i înghițim pe italieni, și acum înghițim în sec. Toți se lăudau înainte de match că o să înghită rouri, dar au înghițit un chiul. O ocazie favorabilă am ratat chiar eu: m'am ciocnit cu un italian și era să-l «transform» în cadavru...

Ghinion

Blaschek stă deoparte cu o mină acră ca o pâine integrală.

Iar Gogu Sfetescu se lamentează:

— Am avut ghinion de parc'am fi jucat rugby în «13».

La sfârșit s'a închinat un pahar în sănătatea d-lui Ruffy, arbitrul, care la rândul lui s'a închinat că a scăpat cu sănătate...

A. Noi

Un proect grandios
BAZU CANTACUZINO
Incearcă doborârea recordului mondial pe 10.000 km.

Stadiul pregătirilor formidabilei performanțe pe care o pregătește de aproape un an, excelentul nostru pilot, Bâzu Cantacuzino, — raidul în jurul lumii și doborârea recordului lui Willy Post — se apropie de etapa finală.

Miniuțiozitatea pe care o cere punerea la punct a unei asemenea performanțe, precum și dificultățile cari trebuesc dinainte prevăzute, au cerut o intensă muncă și pricepere din partea temerarului „as" al aviației românești.

Este îndeajuns de cunoscută munca de laborator pe care de mai bine de 4 luni, Bâzu Cantacuzino o depune la uzinele „Renault" unde și-a pus la punct toate aparatele de bord.

Conștient de dificultățile pe care le are de întâmpinat Bâzu, nu vrea să pornească în raidul său de consacrare, insuficient pregătit.

„O asemenea performanță nu se face numai cu calități fizice și curaj, ci cu răbdare, cu multă socoteală și în special cu îndelungată preparație metodică și științifică" — a scris el, recent, comitetului de organizare al raidului.

DIFICULTAȚILE DIPLOMATICE AU FOST INLATURATE

Pentru cei cari cred că avionul este suficient pentru a porni în raidul proectat de Bâzu și cari pun mereu întrebarea:

Dece nu întreprinde raidul proectat? suntem în măsură să le furnizăm multe amănunte pe cari dacă le-ar cunoaște n'ar mai fi atât de precipitați.

Astfel, aceștia nu cunosc, desigur, dificultățile diplomatice pe care le-a avut de întâmpinat temerarul raid al lui Bâzu Cantacuzino.

N'au de unde ști câte intervenții diplomatice a necesitat autorizația de „survol" a acestui raid și greutățile întâmpinate pentru obținerea acestor autorizațiuni.

Este suficient să spunem că pentru obținerea acestei autorizațiuni în Rusia Sovietică a trebuit sprijinul d-lui Ostrowski, ministrul URSS-ului la București și intervenția personală a d-lui Niculae Titulescu, fostul ministru de externe pe lângă d. Litvinov, comisarul poporului la departamentul externelor.

Trebue subliniat în acelaș încrederea și sprijinul nelimitat pe care cercurile aviatice din Anglia și Franța le acordă excelentului nostru pilot.

La Londra Societatea petroliferă „Astra" și marele concern „Schell" au făcut compatriotului nostru o primire peste așteptări.

Imediat ce Bâzu și-a expus proectul, conducătorii acestor societăți i-au pus la dispoziție concursul lor.

Astfel, datorită concernului „Schell" care are ramificații în toată lumea, Bâzu va avea gratuit benzina pentru alimentare, în toate punctele unde unde eventual va ateriza.

PENTRU PRIMA OARA ROMANIA A IMPORTAT BENZINA..

Prin faptul că la decolare în raidul pe care-l va întreprinde, avionul lui Bâzu va avea o încărcătură foarte mare, până în momentul când aparatul își ia sporul, are nevoie de o benzină specială. Această benzină — 100 octane, cum se numește — este maximum de puritate ce s'a obținut până acum și nu s'a putut fabrica decât în America și Anglia.

La decolare Bâzu va întrebuința această benzină, pe care o are într'un rezervor special al aparatului, iar după ce își ia „plafonul" necesar, întrebuințează benzină de 87 octane pe care o va avea în tot timpul raidului.

Deoarece la noi în țară nu se găsește benzina de „100 octane" și cum Bâzu va avea nevoie și la București de această benzină, au fost importate 100 litri din acest produs.

RAIDUL AFRICAN

După ce și-a pus la punct toate aparatele de bord, după ce și-a instalat și perfecționat „pilotul automat" și compresoarele cari îi permit să sboare la 6000 metri fără nici o dificultate, Bâzu vrea să-și încerce avionul înainte de a întreprinde marele raid.

In acelaș timp are nevoie să stabilească o performanță internațională de mare răsunet.

In cadrul pregătirilor preliminare, Bâzu întreprinde săptămâna aceasta un raid de 10.000 km. încercând să bată recordul pe aceasta distanța.

Temerarul nostru pilot este pregătit pentru acest raid preliminar și așteaptă pe aerodromul din Londra ca stațiunile meteorologice să indice condițiuni favorabile de plecare.

Deaceea decolarea se poate produce dintr'un moment în altul, în orice caz raidul se va produce în cursul săptămânei acesteia.

Acest raid, pe care Bâzu îl va efectua deasupra continentului African, va avea întâi o țintă precisă Aoulet, aerodrom militar francez, de unde Bâzu va primi indicațiuni încotro sunt condițiuni de sbor mai favorabile.

Din momentul când Bâzu decolează dela Londra — în fiecare oră — concernul Schell va primi telegrame asupra mersului raidului, informațiuni cari se vor centraliza la Paris, de unde vor fi transmise comitetului de organizare al raidului în jurul lumii dela București, care va informa presa românească.

VAL. FAGARAȘEANU

Când plouă și cicliștii stau acasă

Duminecă dimineața, la ora când gazeta noastră apăruse și noi indicam aci șansele participanților la handicapul „Sf. Gheorghe", cerul ca de plumb turna cu găleata, în acompaniamentul unui vânt năprasnic.

O începuse de cu seară și-i „zicea" într'una.

Frig, noroi, vijelie că îți venea mai iute să crezi că te afli prin Noembrie, în preajma unei ierni premature, ne cum în preajma lui Mai, cu soare și iarbă verde (cum e obiceiul).

Și, totuși, la ora 7, la linia ferată Constanța (Calea Griviței) un singur om, vârât în fulgarin, cu umbrelă și galoși, se încăpățânează să stea în ploaie, scrutând zarea pustie a străzii.

Era d. N. Savu, secretarul clubului „Principele Nicolae", regizorul zilei.

Treceau minutele lungi, grele și ude; trecea și apa prin pantofi, și concurenții nici vorbă să se arate.

In fine, către ora 8 își fac apariția, uzi ciuciulete, Walter Agaton, Mihailă și încă vreo doi-trei, care probabil locuiau prin partea locului. Restul însă, desigur au preferat să-și continue somnul.

Când era să se considere că a fost singurul oficial care a bravat această intemperie, — e vorba de d. Savu, bine înțeles, — iată că răsar (după atâta ploaie trebuia să răsară ceva, și au răsărit oficiali) d-nii: Emil Pessi, George Iliescu, Gr. Nicolau, Mișu Antonescu, „prietenul" d-lui G. Ulmeteanu și Petre Mihăilescu.

După lungi desbateri, parlamentări, argumente pro și contra, după consultarea ilustrei „Mafalda", după scrutarea cerului în cele patru vânturi, după ce au căzut de acord că sportul e sport, dar până la o limită și el și după ce — în fine — și-au dat oamenii seama că n'au nici concurenți (cineva propusese să alerge oficialii, dar veniseră cu altceva în loc de chiloți) au ținut ședință solemnă în „stropi" de șprițuri și au decratat: „nu mai alergăm".

Adică nu se mai aleargă cursa.

Și așa a fost: nu s'a mai dat alergarea.

In schimb,, către ora 10, când urma să aibă loc sosirea, sus în soseaua Jianu (și aci tot la bodegă) o altă ședință, mai puțin solemnă, dar mai activă în „argumente băubile".

— Nu se poate, d-le, s'a dat plecarea! opina d. Dumitru Tudose, președintele grupărei regisoare.

— Eu mă 'ndoesc, protestă colegul nostru de redacție Jean Dumitrescu.

— Dacă eram pregătit participam și eu, se umflă în pene și „Moș" Cantilli.

— Cu automobilul, poate, căci pe ruta asta n'ai fi avut tren sau mașina lui Giordani ca în Tur, complectează Jenny.

Intre timp, bodega devenise neîncăpătoare. Sosiseră destui care să încăpățânează să creadă că pe un astfel de uragan se putea face sport.

— Fugi mă d'acolo, „principiștii" dau cursa ori ce-o fi, reflecta un spectator.

— Să mai vie o baterie! porunci d. Tudose, auzind o asemenea apreciere care-i gâdilă frumos timpanul și orgoliul.

— Să mai vie vin, să mai vină un creer, un pește, o bucată de cașcaval, etc., etc. și — aceiași poveste — cicliștii nu veneau.

Sosesc însă târziu, oficialii dela start. Intârziaseră puțin... cam mult. Iși uscaseră hainele cu... udături interne.

— Ei, ați dat drumul băeților.

— Da, desigur.

— Ei, bravo! V'am spus eu....

— sări în sus d. Dumitru Tudose.

Ia veniți fraților și luați și voi ceva, să vă încălziți, că tare-i frig" — îi pofti, jovial, d. Tudose. „Tare-i urâtă vremea. Și bieții băeți. Câți ziceați că au plecat?

— Unde să plece?

— In cursă.

— In cursă?

— In cursa noastră, handicapul „Sf. Gheorghe".

— Handicapul „Sf. Gheorghe"? Dar n'a plecat nimeni!

— Cum n'a plecat nimeni? Păi n'ați spus că le-ați dat drumul?

— Da. Le-am dat drumul, să se ducă fiecare acasă... îl informează Pessi.

Apoi, d. Tudose, după o scurtă reflectare, reveni iute.

— Păi da, așa este, nu se poate face sport pe un timp ca ăsta. Ce vrei să mi se îmbolnăvească băeții, domnule? Dar lăsați-mă în pace cu alergarea, avem altceva mai bun de făcut.

— Să ne trăești, coane Georgică, schimbă, scurt, vorba d. Tudose, adresându-se d-lui Iliescu, care căzu astfel victimă.

Intâmplarea însă făcu să se mai găsească și alți „Ghiță" în „pluton" așa că „deplasarea" competițiunii handicapul sprițului „Șf. Gheorghe" disputat pe o distanță de... nenumărate pahare, a durat până a... stat ploaia. Adică până noaptea târziu. In total peste 12 ore.

Așa „cursă", bravo „cursă"!
Te pui cu oficialii, dom'ne!

EM. IENCEK